

ŠESTÁK

oddílový časopis 6.koedukovaného oddílu a 6.oldskautského klubu **Junáka - českého skauta** v Kateřinicích
číslo **120** vydáno pro vnitřní potřebu - 8.srpna 2014, nákladem 40 výtisků

www.SESTKA.eu www.OLDSKAUTI.cz

Tábor - 13.7.2014

Oddílová ŠESTKA Rada Kateřinice

V neděli 13.července 2014 byla v kateřinickém kostele vzpomínka na Spídyho (skvělý rádce družiny Šneků), který tragicky zahynul právě před 10 lety. Tehdejší tábor byl předčasně ukončen abychom se zúčastnili jeho pohřbu.

Na Spídyho v oddíle vzpomínáme při mnoha akcích, nejen na táboře.

Na táboře družinu Žab, po vydařeném vedení Káji, přebrala Slon. Doufáme, že se jí bude v rádcovství dařit a držíme jí palce, ať ty Žabouchy jedou.

Šnečí družina se rozrostla o dalšího člena Karla, doufáme, že se mu ve Šnekoch bude líbit. V září by k němu měl přibýt Hynek a Peťka z vlčat v Ratiboři.

Žaby se taktéž na táboře rozrostly, přibyla jim do družiny Liška, přejeme jí, aby se jí v Žabách líbilo.

Na táboře bylo uděleno ocenění za stále nejkrásnější stan, které získal Rex s Karlem, takové komínky se v ostatních chlapeckých stanech moc nenosily, někdy ani v dívčích, a tak je tito dva převálcovali.

A Rex s Karlem byli úspěšní také v lovení bobříků. Rex ulovil bobříka Hladu a Karel speciálního bobříka Vlajkaře, letos se jim opravdu zadařilo.

Nejlepší cestovatelskou skupinou se stala Slonova skupina, jejímž členům ještě jednou blahopřejeme.

Děkujeme také všem rodičům za dobré bučty, bylo jich spousta :-).

Několik otitulkovaných a hudbou obohacených videí z letošní předtáborovky i tábora je ke shlédnutí na YOUTUBE. Pokud se na ně nechceš podívat přímo ze stránek OLDSKAUTI.CZ (odkaz FOTKY), můžeš si na YOUTUBE zadat do vyhledávání například: "PŘEDTÁBOROVKA - třídení výprava k přípravě letního tábora ŠESTKY", "Rodriquezův hrob", "Poslední plachtění" nebo "Plachtění a pomoc v táboře ŠESTKY".

Máme "reklamní" vlajku DBCB i ŠESTKY! Při slavnostních příležitostech může vlát na stožáru za branou se vstupem do areálu. Po devíti letech jsme upravili znak DBCB - nyní jej tvoří symbol peruánských indiánů, který se nápadně podobá půdorysu srubu. Nový znak dotáhl do finální podoby Miris na základě podnětu Scampa (autora architektonického návrhu DBCB) a Dazula.

*Každý z nás je absolutně výjimečný a má své místo a poslání na této zemi.
Rozdávěj radost a úsměv, pomáhej lidem a udělej někoho šťastným. To je poslání.*

Již několik let nahrazuje tato stálá rubrika kroniku ŠESTKY. Zde máme snahu zachytit téměř každou akci, která se v oddíle udála - očima těch, kteří měli potřebu se o své zážitky s vámi podělit.

Přesto, že už v čísle 119 vyšlo i několik článků z tábora, je tento ŠESTÁK č.120 monotematicky zaměřen výhradně na letošní letní tábor - zachycuje období od pátku 27.června do neděle 20.července 2014 - tedy více než tři týdny - 24 dnů! Každý den byl neopakovatelný a stál alespoň za pár řádek či fotek.

Pátek 27.6. 2014 - puťák

(Rex) Přišel jsem na ukončovák a šli jsme k ohni a vyhlásilo se, kdo vyhrál Spídyho pohár.

Po oddílovce v 18:15 jsme nasedli k Fialce do auta a dojeli jsme na nádr na Vsetín. Tam jsme počkali na vlak, rozloučili se a nasedli a jeli do Púchova, kde jsme počkali na vlak, kterým jsme jeli do Ružomberka.

Ve vlaku jsme hledali místo a nenašli, tak jsme seděli na podlaze na konci vagónu. Cesta plynula pomalu, ale hodně jsme se nasmáli, zpívali jsme a povídali. Třeba když jsme řvali, že máme ještě tři bomby (plynové). Nebo když nás přišla slušně seřvat jedna paní, že moc řveme. Toť vše.

Vysedli jsme a začali hledat cestu k Likavě a pod ním jsme strávili první noc.

(Ferda) Začalo to tak, že po Ukončováku jsme dobalili poslední věci a sedli do aut směrem na vsetínské nádraží s malou zastávkou u Rexa. Kuponu letos jsme na vlakáci byli nezvykle brzo a tak jsme zas nezpозdili vlak.

Frčing do Púchova uběhl celkem rychle a tam už jsme přeskočili na vlak rovnou do Ružomberka. Ve vlaku jsem nečekaně zase potkal nějakého frajera, který chtěl, jestli bych mu nepohlídal batoh, že si

potřebuje odskočit a od té doby jsme se dali do řeči. Bavili jsme se o tom, kam jedem a říkal, že strach z medvědů vůbec nemusíme mít, že jestli jsme větší skupinka, co není potichu, tak dobrý, dobrý.

Popárhodinách jsme konečně dojeli do Ružomberka, ze kterého jsme se hned vydali do Likavky (vesnice vzdálená od ružomerského nádraží asi 400m).

Jelikož a protože jsme dojeli někdy kolem 10h (vlak měl zpoždění), tak jsme trochu bloudili, než jsme našli správnou cestu k místu, kde jsme spali. Bylo to pod Likavským hradem.

Plachtu jsme ani nestavili, jen si ji hodili pod sebe, abychom nenavlhli.

Sobota 28.6. 2014 - puťák

(Ferda) Ranní probuzení bylo docela fajn, kolem nás se prošel nějaký chlap se psem a taky jsme zjistili, že jsme nespali u nějaké chaty, ale u letního kina (divadla).

Rychlá snídaně + čištění zubů a já se dozvídám, že hrad je vlastně hned nad náma.. plus nevěřičný pohled.

Po 5ti minutách jsme se vyškrábali k hradu a já už si v hlavě plánuju, jak se vyškrábu přes tu zamknutou bránu a jaké luxusní fotky z tama budou. No.. Přijdem blíž a nějaká starší paní na nás začne mluvit trošku rychlejší slovenštinou, než moje hlava po ránu chápe, že otvíračka je od 10h a že vstup stojí pro studenty tolik a pro děcka tolik. Ale že pokud se chceme podívat na nádvoří, tak můžeme. Samozřejmě berem.

Udělám pár společných fotek a jak vidím, že nás nikdo nekontroluje, tak se vydávám prohledat si hrad sám. Ani jsem nečekal, jak je hrad velký a jaký je z něho výhled.

Mrkáme na hodiny a radši letíme. Máme toho dost před sebou a většina je do kopce. Kousek za hradem míjíme rozcestník Predný Choč a tak jdeme nebojácně směrem vzhůru. Když jsme tak v půlce Predného Choče, dohání nás Luky, který dojel až dneska.

Asi po hodině, co přejdeme Predný Choč, se dostáváme do sedla Spušťák. Odtud je to asi hodinka, možná dýl, k pramenu, u kterého nabíráme vodu a dostáváme se k Hotelu Choč (žádný luxus nečekejte, je to pouze polorozpadlá chatka s prokousaným madracama. Ale i tak proti medvědům v noci pomůže.

Neztrácíme čas a vyrazíme směr vrchol Velkého Choče. Já a v zápětí moje sestra ho zdoláváme celkem rychle. Asi kolem 3/4 hodinky.

Nahoře čekáme na ostatní, když přišli, fotíme pár společných fotek a výhledů. Dáváme oběd, chvíli posedíme a pak směr dolů.

Do teď cesta probíhala v pohodě, bez žádných

dlouhých bloudění a podobně. V sedle pod Chočem, jak letíme dole, se s Tomem nepatrně oddělujeme od skupinky a zároveň odbočujeme z trasy. Minuli jsme se od naší skupinky asi o 50 metrů, ale ty nás stály přes 15km bloudění a zacházek. Snažíme se domluvit a zorientovat se telefonicky a podle keškových map, které má Tom stáhlé v mobilu. Když v dálce vidím Liptovskou Maru, tak si připadám jak s prominutím debil, když se rozhoduju, jestli jim mám říct, že jsme skoro v Liptovském Mikuláši, který je tak 30km daleko. Naštěstí jsem se mýlil, i když slovo naštěstí bych možná i tak nepoužil. Po pár špatných rozhodnutích jsme s Tomem našli nějakou trasu a šli tama. Trasa.. heh, spíš netrasa.

Šli jsme po starých lesáckých cestách, až jsme došli na nějakou polní, co vedla ke zdejší chatkám. Kešková mapa nám ukazovala, že buď můžeme jít do Vyšného Kubína, Lúčky (do Lúček jsme měli v plánu dojít, ale ty nám mapa ukazovala na nějaký divný směr) nebo Liptovská Teplá. Nakonec jsme se nějakým způsobem vydali na správný směr do Lúček. Pro jistotu jsem se chtěl zeptat, tak že stopnu JENOM RUKOU auto. Hmm, naleštěná černá audina. Co jsem asi mohl čekat. V dálce jsem slyšel druhé auto, tak jsem hned a bez váhání VLEZL do cesty a čekal, než zastaví. Tom se zeptal rukama nohama, jestli jdeme dobře, šli jsme, a tak jsme pokračovali směrem dál.

Po asi 6ti kilometrech jsme se dohrabali k nějakému rozcestníku, kde bylo auto a z dálky na nás mávali nějakí mentáli u ohně. Dojdem blíž a vidíme naši skupinku, jak si sedí u ohně a vaří večeri. Divím se, proč na ohni, když máme vařiče. Bomby sice měly i vařič, ale ten jejich byl nefunkční a my jsme měli všechno ostatní, takže asi tak.

Po těch celodenních kilometrech se i ten oheň šiknul. A když jsem si vyzul boty, tak ten pocit byl k nezaplacení.

Plachtu jsme dneska zase nenatahovali, takže jsme jen polehali na celty a užívali si ten odpočinek a teplo ve spacáku.

Neděle 29.6. 2014 - puták

(Jaxa) Raničko jak jsme se probrali, jsme si dali na našem luxus tábořišti snídani (Kájinu úžasnou domácí marmeládu vřele doporučuji, sehnat recept, bo byla vážně skvělá, takovou marmeládu jsem ještě nejedla. Úplně jsem se bála těch kousků jahod, že budou hnusné, jak to bývá u kupovaných marmelád, ale tahle byla boží a ta jahoda jako sladká třešnička na dortu. Ach, těch jahod tam bylo málo. No to jsem trošičku odbočila, takže dál.)

A pak jsme se vypravili do termálních pramenů, šli jsme zase do kopce, nečekaně.

Cestou nahoru jsme potkali pána: „Víte, kam jdete?“ My: „No, k pramenům.“ On: „Ne, to jdete špatně.“ Tyjo štěstí, že tam byl, borec, úžasný chlapík, nasměroval nás správným směrem, tak a to bylo naposled, co jsme šli z kopce.

U pramenů to bylo boží. Sedělo tam štamgastů, kteří se drželi u toho pramene jak ochlastové pípy v hospodě těsně před zavíračkou.

Vešli jsme do vody, byl to pajzl od pohledu, když jste si sedli, ani jste si neviděli nohy. Jediné co na tom bylo fajn, byla ta příjemně teplá voda a parta lidí s kterou jsem tam byla. Sice Slon furt opakoval, že ta voda je teplá jak čůráanky a značně mi pobyt ve vodě znechutila, a i přes ty lidi, kteří se tam na nás divně dívali, to bylo boží.

No, následovalo chození a nekonečná cesta na hrad a pak dokonalý rozhled na všechny strany a pak cesta na kofolu z kopečka. Hej hej hej!

Malatina je ponurá vesnička, která se rozprostírá na dosti strmém kopci uprostřed ničeho, kde další vesnička je asi za devatero horami s názvem Velké Borové a je to náš další cíl.

K noci se nevyjadřuju, moc se mi nelíbila.

Pondělí 30.6. 2014 - puták

(Luky) Vůbec si nepamatuju, co to bylo za den, protože jsem to nevěděl ani v ten den. Tento den pro nás nezačal ránem ani půlnocí, spíš se tak nějak vmísil do toho předchozího.

Každé probuzení a převalení vedlo k novým objevům v rozlehlosti lesních jezer, mnohdy zakrytých celtami a karimatkami, také s každou uplynulou hodinou přibývaly nové vodopády, které protékaly stropem naší plastové jeskyně a tohle všechno velice úzce souviselo s obrovským pokrokem ve výzkumu v oblasti spánku co nejvíce lidí na co nejmenší ploše.

Několik hodin po východu slunce jsme si udělali snídani a začali vymýšlet co dál, protože déšť od včerejška polevil jen trošičku a naše místo nebylo úplně ideální.

Nakonec jsme vyslali pátrací skupinu ve složení KÁJA, JAXA A TOM ULIČNÍK (MARIŇÁK), aby našli lepší místo a zjistili naši přesnou polohu.

Po přesněji neurčitelné době, kterou jsme s FERDOU strávili usilovnou přípravou na další pochod, jsme zaslechli kroky, poté zacítili a nakonec i uviděli naši pátrací skupinu, která vypadala jako by si udělala procházku křížem krázem Atlantidou.

Po válečné poradě, nakreslení a zničení několika plánů jsme se dohodli na přemístění do lidnatější oblasti a tom, že se pokusíme najít nějaký přístřešek s alespoň třemi stěnami a střechou.

Po několika dalších dohadech jsme to zavrhlí s tím, že i dvě stěny budou dostačující.

Ovšem v našich stísněných podmínkách bylo

téměř prakticky nemožné, abychom se sbalili všichni najednou a jelikož déšť trochu povolil, vyslali jsme TOMA ULIČNÍKA (MARIŇÁKA), JAXU, KUKY, REXA a SLONA, aby vyrazili a pokusili se ve vesnici najít nějaké ubytování, suché místo nebo hospodu.

Po jejich odchodu jsme se sbalili a vyrazili směr Velké Borové. S FERDOU jsme se pořádně připravili a vyrobili jsme si nepromokavé návleky ze stříbrné izolepy.

Cesta vedla do mírného svahu a všude bylo nádherně mokro, místy až moc, ale to nedokázalo nijak ovlivnit moji naprosto skvělou náladu a tak jsem si začal prozpěvovat o tom, co jsem právě viděl.

Takto by se dalo popsat ještě asi dalších sto metrů cesty. Poté se stalo něco, co navždy změnilo můj názor a vztah k cestám. Šel jsem vyjetou kolejí od traktorů, když najednou cesta zmizela, zem se pohnula a já měl nohu až po koleno v blátě, které smrdělo hůř, než boty TOMA ULIČNÍKA při zpáteční cestě. Naštěstí bylo bláto kolem téhle blátivé pasti jakžtakž pevné a já se mohl rychle vytáhnout. Jen díky návlekům zůstala moje noha suchá a já mohl pokračovat v cestě bez čvachtnutí s každým došlapem.

Za pár minut jsme dorazili na vrchol kopce, kde právě bača pásł ovce. Ujistili jsme se o správnosti našeho směru a vyrazili dále. Našli jsme na zemi šipku, která směřovala úplně špatným směrem, a proto jsme telefonicky kontaktovali druhou skupinu, která nám oznámila, že právě dorazili do MALATINY, vesnice, ze které jsme včera vycházeli.

Vysvětlili jsme jim cestu. Vyrazili jsme k vesnici sehnat nějaké ubytování. Cesta ubíhala velice rychle, protože velice dobrá společnost nedovolila zmiznout úsměvu z našich tváří.

Dorazili jsme k místu, kde jsme se měli napojit na červenou cyklostezku, ale to co jsme spatřili, ze všeho nejvíc připomínalo tobogán plný bláta. Tak jsme ho velice opatrně sjeli a dorazili do vesnice.

První co jsme uviděli, byla věžička, která byla volně přístupná, takže jsme ji okamžitě obsadili a vyrazili do penzionu zařídit nocleh.

Byli jsme vykázáni s tím, ať to zkusíme v druhém, méně luxusním penzionu.

Vydali jsme se do vesnice najít nějakou stodolu, kde bychom mohli přespát.

Lidé ve vesnici nám svorně odpovídali stejně: „Máme plno, je nás doma moc a stodola je plná sena.“

Ujedné úplně ideální stodolystál domeček, který vypadal hůř, než smrděl, ale chtěli jsme nějaké suché místo, kde by mohli děcka přespát.

Otevřela nám babička, která sice odpovídala stejně jako ostatní ve vesnici, ale popisují ji z toho důvodu, že pokud bych měl někoho označit jako člověka sžitého s přírodou, tak by to byla právě ona. Dokázala se dokonale maskovat a člověk neměl nejmenší šanci rozpoznat, kde končí podlaha a začínají její bosá chodidla, které pokračovaly v něco co lze přirovnat snad jen k biosféře deštného pralesa, ale ten by se v tu chvíli sebral a šel si uraženě sednout do kouta.

Vypravili jsme se zpět k penzionu a já se byl zeptat, kolik by chtěli za přespání v jedné z jejich stodol. V okamžiku kdy přišla paní, která měla penzion na starost, jsme se s ní začal bavit, ale bohužel mě zrovna něco velice zaujalo na mém palci na mé pravé ruce. Takže jsem se na ni vůbec nepodíval. Řekla, že o tom ona nerozhoduje, a že jestli chceme, tak zavolá majitele, souhlasili jsme a zavolala nám majitele.

Ten řekl, že on pronajímá pouze pokoje a to za cenu 31 euro za noc/osoba, s tím jsme nesouhlasili. Tak se nad námi slitoval a doporučil nám jednu paní, která pronajímá priváty.

Počkali jsme tedy, dokud nepřijde zbytek družiny a vyrazili jsme doporučeným směrem.

Dům jsme našli vcelku snadno a po chvíli jsme se dokonce dozvonili na majitelku, se kterou domlouval MARIÁK z povzdálí jsem zaslechli cenu 10 euro, a když se TOM vrátil tak nám řekl, že normálně prý tak velkým skupinám nepronajímá, ale, že se nad námi slituje a udělá výjimku, když teda mají děcka šecko mokré.

Nadšeně jsme se začali tlačit dovnitř. Nadšení u MĚ a u FERDY trochu polevilo v okamžiku, kdy

jsem si vzpomněli na naše nepromokavé návleky z izolepy a nato, že máme kraťasy. Vešli jsme dovnitř s tím, že si tedy vezmeme jeden pokoj za 10 eček a roztáhneme tam karimatky a přespíme na zemi.

Tato skutečnost vydržela do okamžiku, kdy jsme ze sebe zhodili všechny věci a přišlo na placení. Cena zůstala stejná, pouze se změnila služba, která za ni byla poskytována.

A tak se z 10 euro za pokoj stalo během pár vteřin 10 euro za osobu.

Všechny v místnosti (samozřejmě s výjimkou paní domácí) tato skutečnost neskutečně zaskočila a rozběhla v hlavě kalkulačky počítající s počtem lidí, cenou a kurzem eura vůči koruně, po určité době, která byla značně individuální, došli všichni k stejnému výsledku jehož odchylka byla dána pouze hodnotou kurzu v okamžiku, kdy si měnili eura.

Nakonec jsme to odkývli, protože většina výprava neměla promoklou pouze lžičku a ešák, což bylo rozhodující.

Tímto jsme přišli o překvapení, na které jsme vyčlenili zhruba stejný obnos.

Bylo rozhodnuto a my jsme se rozlezli po obou pokojích, které nám byly přiděleny, všude rozvěšeli mokré oblečení a začli vařit. Holky obsadily koupelnu a postupně jsme povečeřeli a vypili uvařený čaj.

Ostatní si užívali teplo domu, ale jsem vůbec neměl ten správný puťákový pocit, ale na druhou stranu jsem dnes konečně zažil puťákové putování, přesně tak jak jsem si ho vždy představoval.

Úterý 1.7. 2014 - puťák

(Slon) Takže, ráno jsme se probudili pěkně v teple. Spali jsme u jedné paní, která byla tak hodná a poskytla nám nocleh.

Po krásném probuzení následovala snídaneň, měli jsme jahodovou/čokoládovou ovesnou kaši.

Když jsme všichni dojedli, tak jsme si sbalili věci, které jsme si nechali přes noc usušit.

Po sbalení a rozloučení jsme vyrazili. Kája s Ferdou se ještě stavili do obchodu, aby nakoupili jídlo. Rozdělili jsme si ho do batohu a vyrazili.

Ze začátku to bylo v klidu, ale po chvíli se tam objevil velký kopec. Zdál se nekonečný, ale nakonec jsme ho všichni vyšli.

Když jsme vyšli na vrchol toho kopce, tak jsme pořídili společnou fotku. Dofotilo se a zase se vyšlo, ale šlo se do doliny.

Je to jedno z nejkrásnějších míst na Slovensku a jmenuje se Prosiecká dolina. Byla to nádhera. Chodilo se tam po kamenech a taky žebřících.

Asi v polovině cesty se Ferda s Lukášem zastavili, aby se tam vykouпали v malých jezírkách. Když se dokoupali, tak jsme všichni znovu vyrazili na cestu.

Když jsme došli jeden úsek, tak jsme se rozhodli, že odbočíme z cesty a půjdeme se podívat na vodopád.

Opět se Ferda šel osvěžit.

Když jsme se dostatečně pokochali, tak jsme zase vyšli.

Byla tam bouřka a všude kvůli ní byly popadané stromy, což nám ztížilo cestu. Chvilka jsme šli i potokem, protože nebyla žádná jiná cesta.

Když jsme se už dodrali až je konci, tak jsme lapli vedle fotbalového hřiště a poobědvali jsme.

Po jídle jsme vyšli na autobus, který nás měl dovézt do Liptovského Mikuláše, ale po chvíli jsme zjistili, že jsme si měli vyjít dřív, protože nám autobus ujel.

Kája hledala řešení, co budeme dělat. Rozhodla, že budeme spát u Liptovské Mary. Došli jsme na místo, usádlili se a udělali si na večeri kuskus s tuňákem a opékaným okurkem. Mňamka!!! Dojedly jsme a uvelebili jsme se ke spánku.

Středa 2.7. 2014 - puťák

(Kuky) Ráno jsem se vzbudila u jezera s kapkami na spacáku. Za chvíli bylo po dešti a Kája nás budila. Samozřejmě, nikomu se nechtělo.

Nakonec jsme se vzbudili a začali si balit mokré věci do krosny, i když jsme si je předchozí den sušili. Nééé! Mokré pohory – do toho se vážně, ale ani jednomu nechtělo.

Umyli jsme si zuby a sbaleno už bylo, takže směr autobusová zastávka.

Čekali jsme cca 15 minut a bus přijížděl. Ferda začal mávat na řidiče, který zastavoval, a nastoupili jsme. Všechen náš smrad se táhl za náma po busu.

Vystoupili jsme u Liptovského Mikuláše. Došli jsme na nádraží a sedli si. Po chvíli Ferda s Kájou šli do obchodu dokoupit chybějící jídlo.

Mezitím se nás Lukáš snažil rozesmát a vymýšlel nějaké hry. Všichni se shodli na Šajba, šajba, lusk, ale vůbec k tomu nedošlo.

Když se vrátili, byla snídaně a zase dál čekat na vlak.

Ve vlaku jsme asi pětkrát prošli tam a zpátky. Nakonec jsme se s Jaxou usídlily v kupé u mladé paní nebo slečny (?) a jedné velmi přítulné babičky, i když na to nevypadala.

Ptala se nás, kde jsme byli, kam jedeme, odkud jsme a tak dále. Usnula a nastalo ticho.

Začaly jsme se s Jaxou bavit o nejhezčích hercích,

filmech a upírech. Ale předtím k nám přišel Rex s obědem. Mezi tím vtrhla Slon do našeho kupé a začaly jsme kecat.

Vlak přijel na Vsetín, kde vystoupil Ferda a Lukáš.

Do Čermné ve Slezsku jsme měli asi tři přestupy. Ten poslední byl ale nejlepší. Všichni měli svůj sedák a rozvalili jsme se. Brzo ale lidí přibývalo. A bylo plno.

A konečně v Čermné. Ve čtvrtině cesty do tábora jsme potkali taťku od Jaxy, Káji vzal krosnu a Ferdu s Lukášem dovezl do tábora. Po chvíli se pro nás vrátil a vzal ostatním krosny, včetně mě.

V táboře jsme natáhli plachtu na kolárku a kuchyň. Povečeřeli jsme, umyli ešáky a hurá spát do spacáku.

Čtvrtek 3.7. 2014 - expedička

(Kája) Konečně se pořádně vyspím! V klidu a suchu. Fialka má přijet až kolem poledne, takže pan Hořanský s táborovým nákladem dojede taky tak nějak. Hurá, bude dopoledne klídku!

No dobře, teď k realitě. Jak to říci? Ach tak, ha ha. V sedm zvoní telefon, ne-li dřív, volá Fial, že Hořan stojí na křižovatce, tak ať ho jde někdo navigovat. Probraná jsem rychle, ale na navigování si netroufám. Kopu do Lukyho, že už měl být na rozcestí. V okamžiku vybíhá ze spacáku, boty obouvá cestou a probouzí se zhruba při snídani. Ta následovala hned po tom, co jsme všichni vypluli na cestu nad tábořištěm a rychlostí blesku teleportovali veškerý náklad z korby dolů podél cestičky či přímo ke kuchyňce. Páni řidiči také přiložili ruce k dílu, za což jim velmi děkujeme.

Ale buď se dobře nasnídali, nebo už se tolik těšili na letní olympiádu, že si hod oštěpem vynahrazovali hodem deskou, protože ty jsme následně lovíli v půlce svahu.

Ale ať nepředbím, po luxusní rozcvičce jsme zamávali jejím zprostředkovatelům a vrhli se na tu dávno zmiňovanou snídani. Příval energie z potravy mi pomohl převléknout se z pyžamky a hurá na ty krásné podsady, na ty úžasné mokré desky, na ty dokonalé neohrabané střešní rámy, na ty perfektní celty a vůbec všechno! Hlavně že nemusíme jíst „ta hnusná guláš“!

Kupodivu to odsýpalo úplně ukázkově a tak i přes to, že po padesáté desce jsem si říkala, že už jako stačí, jsme měli veškerý materiál odnošený do poledne, tudíž i do Fialčiného příjezdu. No a teď se začaly dít věci. Stavba hráze, kýblování latríny, plácání golema, sečení louky, další a další činnosti.

Vše bylo přerušeno Fialčíným návratem číslo dvě. Přijela z Vítkova a dovezla nám delikatesní kuřecí prsíčka s hranolkama! Mňam! Děkujeme! Všecka činnost se rozběhla znovu a zase. Večer jsme se slavnostně pustili při čelovkách do stavby hangáru. Je třeba tuto jedinečnou záležitost zmínit. Někteří otrávení více či méně, jiní vysmátí méně či více jsme spojili síly a trochu zázrakem se nám podařilo hangár vztyčit. No, mohl by sice konkurovat šikmé věži v Pise, ale on byl ještě řekněme trochu do vrtule. Pro dnešek bylo práce řekněme až až. Budu doufat, že se zítřejším ránem to nebude tak perné a pokusím se naspát víc než předchozí noc. Ještě musím prozradit tajemství – hangár to ustál!

Pátek 4.7. 2014 - expedička

(Fialka) Ráno bylo krásné, tak jako když vstáváte na tábořišti kolem 7, trocha slunka na vás kouká a kolem vás leží lidičky, které máte rádi. Taková rána, kdy ležíme pod plachtou a všeci jsme si tak nějak blízko mám ráda.

Pomalu jsme se vyhrabaly s Kájou ze spacáku a jely do města zařídit věci, co nám k táboru ještě chyběly a v Čermné jsme vyzvedly snídani.

Dojely jsme a všichni už něco dělali, a tak jsme je zavolali ke snídani. To je další věc, kterou mám aj na táboře ráda, je snídaneň, každý někdy s ní sedí, pár lidí i u sebe a buď si vykládají nebo jde poznat, že nad něčím přemýšlí a nebo právě nepřemýšlí a mají čas na sebe.

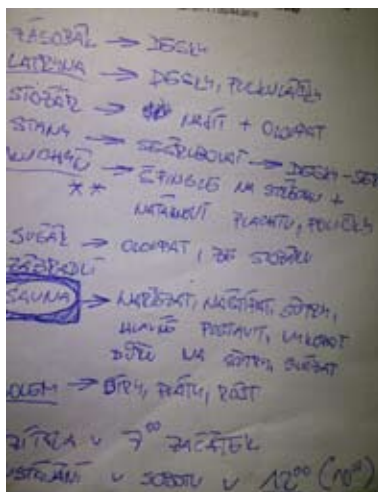
Posnídání jsme začli dodělavat věci, co nám ještě chyběly, bylo toho docela spoustu a také nám přitápěli, takže jsme byli splavení už ze startu. Kája jako správný baqr baqřila stožár, zbytek

loupal stožár a přetahoval plachtu na kuchyni. Zdatní kadibudkoví chlapci dodělávali onu místnost, na kterou z nás každý několikrát dojde během tábora. Letos byla cesta na kadibudku specialitou, protože kousek před odbočkou k ní byla odbočka do bludiště, samozřejmě jsme několikrát báдали nad tím, jak by bylo nepříjemné se minout a bloudit v bambusu (rákosu).

Pak sme někdy měli oběd. No vypínání plachty na kuchyni by bylo na jeden samostatný článek, no prostě byla to dřina a ještě nikdy nebyla tak vyplá, takže kapky se můžou těšit na trampošku.

Pak jsme dávali i náš masivní stožár na místo. Potom už jsem musela jet zase domů, abych byla u odjezdu dětí na vlakáci, ale přijel Pája, tak tam měli aspoň náhradu.

Zpátky jsem jela se Slonem, se kterou sme rozebíraly vedení družiny, tak ze všeobecného pohledu.

CESTA KOLEM SVĚTA

Sobota 5.7. 2014 - příjezd

(Myš) Ráno jsem vstala a začala se oblékat, normálka. Najednou tatka volal, že jedem a já jsem nenasnídaná snesla batoh, obula se a naskočila do auta.

Přijeli jsme asi trochu pozdě a tak jsme nestihli pokřik nebo se na pokřik zapomnělo. Fial koupila lístky a vlak se pomalu zastavil. Nastalo loučení a to trvalo do zatáčky.

Potom jsme jeli do Hranic na Moravě. Cesta byla nekonečně dlouhá, ale nuda nebyla. Potom jsme přesedli a někde znova, kde ale nevím. A to byl vlak, který nás odvezl do Čermné ve Slezsku.

Tam už čekala Fial, aby odvezla batohy. Cestou nás potkalo auto s Kájou a Pazičem a ti pár lidí odvezli.

Potom se vrátili ještě jednou a i já jsem se svezla. Tam čekaly batohy a bylo tu i pár děcek a starších z puťáku.

Stany měly připravené podsady a chyběly podpěry, střechy a rošty. Měli jsme na to celý den.

Na oběd byl rohlík se salámem a na večeři těstoviny s kečupovou omáčkou a masem. Mňam.

Při večerním nástupu jsme svěřili vlajku a šli spát. No, a já končím sobotu 5.7.2014.

(Hynek) Jedu do Čermné ve Slezsku na tábor. Probudil jsem se v 6:15 ráno. Ještě bych spal, ale v 7:15 jsem musel být na nádraží v Jablůnce. Samozřejmě jsem přijel o pět minut později.

A jel panťák. Cesta byla pohodlná. Z Hranic na Moravě jsme jeli osobákem, který měl deset minut zpoždění.

Potom jsme vystoupili. Stál tam motoráček se třema vagónama. Zdálo se, že bude prázdný, ale byl plný.

Jak jsme dojeli do Čermné, začalo pršet. Jak už všichni byli v táboře, dělali jsme: rošty, vzpěry, střechy, poličky.

Hodně se mi stýskalo, ale nějak jsem to vydržel.

Neděle 6.7. 2014 - EGYPT

(Liška) Ráno jsem se vzbudila asi v šest hodin. Oblékla jsem se, zašla jsem si na záchod a nudila se, protože budíček byl kolem 7:30.

Jakmile se zařvalo „budíček“, šla jsem se honem napít, protože byla zima a chtěla jsem se zahřát.

Na snídani jsme měli chleba s marmeládou. Dala jsem si asi tak čtyři chleby.

Potom pokračovala ranní prohlídka stanů a následoval nástup. Rychle jsem se oblekla a šla jsem.

Po nástupu jsme šli na vanaře. Voda byla hodně studená, ale zvládli jsme to. Nejodvážnější z vanařů byl můj brácha Csabík. Jsem na něho moc a moc hrdá.

Potom jsme uklízeli až do oběda. Na oběd jsme měli čocku s párkem a chlebem. Následoval odpolední klid až do 14:00.

Po 14té hodině jsme se šli okoupat a pak byla etapovka na téma Egypt. Tam jsme s nadšením vyhráli. Nejen, že jsme si zahráli, ale dozvěděli jsme se i spoustu zajímavých věcí.

Po etapovce jsme si snědli jabka jako svačinu a pokračovali jsme v etapovce.

V 19:00 jsme večeřeli. Nevzpomínám si, co jsme měli, ale všechno mi chutnalo.

Pak byl nástup a šla jsem spát. Byl to moc hezký a příjemný den.

(Uzel) Ráno jsme šli na nástup a pak jsem viděl faraona a pak jsme hráli hry v hangáru.

Hráli jsme takovou dobrou hru, že jsme museli rozveselit faraona a potom jsme měli tahat kládu a pak jsme ji rozštípli na půlky.

Pondělí 7.7. 2014 - RUSKO

(Šáša) Ráno jsem se probudila až na budíček, protože jsem hlídala dvě hodiny. Potom jsem se oblekla, učešala si culík a šla na rozcvičku.

Po rozcvičce byli vanaři, ale já jsem jít nechtěla, tak místo toho jsem si šla umýt zuby.

Byla snídaneň, sýrová pomazánka s chlebem a čaj, ten teda nevím, jaký byl, ale byl dobrý.

Pak jsem šla umývat nádobí, nachystaly jsme svačinu, to byly banány, já jsem je rozdávala.

A pak jsme dělali symboliku a je tu oběd. Na oběd byl boršč a bliny.

Pak byl odpolední klid. Ten jsem prospala, já vím, nuda, ale jdeme zase dál.

Po odpoledním klidu byla etapovka. Etapovka byla super olympiáda a to jsme – jezdili po bobech, potom byly běžky a potom jsme hráli hokej. Ale bez ledu, samozřejmě.

Pak byla svačina, horalka a já měla oříškovou. Pak jsme hráli hry, tolik, že uprostřed šlapáka jsme museli skončit. Hráli jsme tolik her, že už byla večere.

To jsme měli česnekovou pomazánku s rohlíkem. Pak byli vanaři, to jsem zase šla, pak jsme šli zpátky, to jsem se převlékla a šla si umýt zuby. Tak se blížíme ke konci, tak pápá.

(Karel) Jako první jsme dali nástup a snídani. Potom jsme do oběda pracovali jako v koncentračním táboře.

Potom byl oběd. Potom byl odpolední klid. Pak všichni soutěžili v lyžování, bobování, šlapáku, buldokovi a tak dál.

Ještě jsme večereli a šli spát.

Úterý 8.7. 2014 - BELGIE

(Kuky) Ráno jsem vstala jako každé ráno. A zase následovala rozcvička. Běh kolem stanů, protáhnutí a pár výskoků.

Konečně snídaně. Byl makáč a vánočka s máslem.

Chvilí oddych a už pískli: „Kontrola stanů s nástupem.“

Dopoledne jsme udělali rojnici – museli jsme udělat 100 dřepů a potom byl pracovní nástup.

Zdenek se převlekl do kostýmu pralinky. Dal nám za úkol ho pokreslit, jedna skupina měla první půlku a druhá skupina druhou.

Pak si nás odvedl do teepee a nesl cca 8 druhů čokolády, kterou jsme měli ochutnat a poznat se zavázanýma očima.

Oběd a odpolední klid. Přesně to jsem potřebovala. Pěkně všechno dospat.

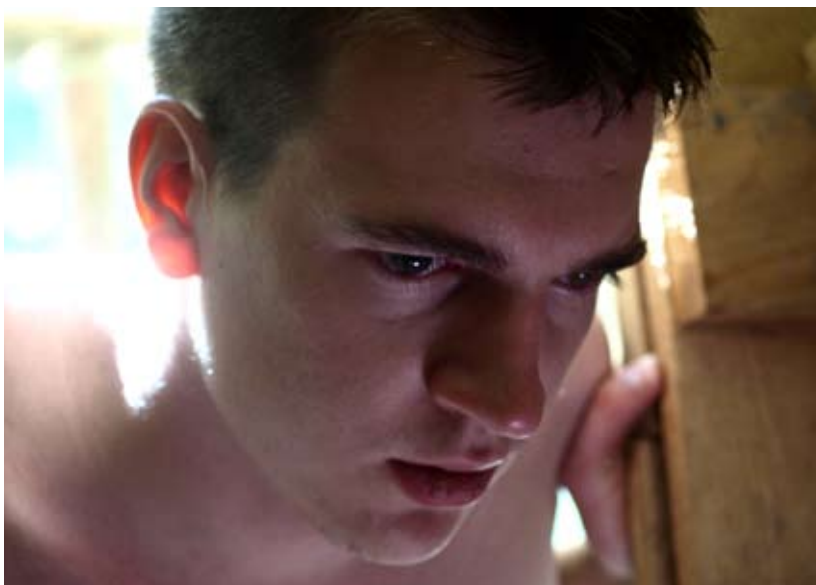
Po odpoledním klidu jsme hráli hutu-tutu a buldoky. Samozřejmě můj brácha dopadl jako vždy s roztrženým trikem.

Ještě jsme si zahráli dvakrát trojnožku a nečum a začalo pršet. Tak jsme si zalezli do stanů. Bouřka a blesky. Skoro nás to s Jaxou zasáhlo. Ale naštěstí jsme to přežily.

Potom pro nás přišel Zdenek s kruhem nad hlavou, ať jdeme do hangáru.

Povečeřeli jsme a hurá zase do stanu. Za chvíli zařvali nástup. A koupání? To jako vážně v také zimě? Vy mentáli! Nějak jsem tam vlezla s velkou námahou.

Usušili jsme se a šli do spacáků – spát!!!

Středa 9.7. 2014 - FINSKO

(Rex) Ve středu ráno byla dobrá snídaně, ale nevím jaká :D

Po kontrole stanů a nástupu se zalezlo do hangáru, protože přšelo.

V hangáru jsme hráli městečko Palermo, signál a na Výsluní.

Verča byla oblečená za soba. Na oběd byla květáková polévka a kuře na paprice.

Pak byl odpolední klid, který jsem celý prospal a okolo čtvrté začala etapovka.

Protože jsme byli ve Finsku, jezdili jsme finskou rally. Byly vyznačeny dvě trasy, ta první začínala v hangáru, potom se běžely dvě kolečka kolem plaváčku, potom pod stromem dřep a proběhnout bludištěm k ohništi, jedenkrát kolem ohniště a slalom mezi stany a proletět pod sušákem.

Já jsem mněl čas 1 minuta a 14 vteřin.

Druhá trať byla od sauny, dvě kolečka kolem plavátku směrem na latrínu a do bludiště, proběhnout bludištěm a jednou kolem plaváčku a do hangáru. Čas si už nepamatuju.

Na večeri byla nějaká večere. Večerní nástup a večerka, sauna a šup spať.

Čtvrtek 10.7. 2014 - USA

(Luky) Výbuchy a křik snů přerušily výbuchy a křik skutečnosti. Netuším, jakým způsobem jsem si obul boty, oblékl kalhoty ani se dostal ze spacáku, nebo ze stanu. Jediné co si pamatuju je strach o sestru, záblesk a předranní obloha ozářená oranžovou světlicí.

Vyběhl jsem ze stanu a málem jsem zakopl o již zpacifikovaného přepadníka. Pazzič něco zařval, jediné slovo kterému jsem rozuměl bylo nářadák a proto jsem se rozběhl tím směrem. Nikdo tam nebyl ani hlídka ani přepadník a proto jsem zavolal nějaké hlídače a zeptal se Pazziče co to vlastně chtěl.

Chtěl lano, tak ho беру a utíkám zpátky. V táboře je klid a nevidím žádného přepadníka.

V tu chvíli mi prostě nedochází, že pod propletením známých tváří a těl k nim patřící se může skrývat i někdo jiný a proto v klidu procházím kolem a opírám se o stan. Samozřejmě jsem v ten okamžik seřván a pokračuji tak jak bych pokračovat měl a přepadníka svazujeme do kozelce.

Mezitím jsou odchyceni další dva přepadníci a taky je svazujeme. Po krátké době, kdy už adrenalin v krvi všech kromě posledního přepadníka vyprchal, přemísťujeme zajatce na celty a dohodujeme příměří.

Nakonec si s nimi dáváme kafe a potom je necháváme vyspat v hangáru.

Do snídaně zbývalo docela hodně času, ale ne tolik aby stálo zato jít spát, proto jsme s Pazzičem sehnali další dva lidi a začali hrát Osadníky z Katanu. Dohráli jsme chvilku před snídaní a jelikož jsme nechávali menším možnost si pořádně odpočinout, tak jsme zahráli ještě jednou.

Potom začal Pazzič etapový den, dnešek jsme strávili v Americe a tak se šel hrát baseball.

Dopoledne se vysvětlily pravidla a zkusily se dvě zkušební kola. Po obědě se začalo hrát na body. Hra byla dobrá, zranění bylo málo a všichni se bavili.

Ale jelikož se bavili, tak se i zašpinili a já se taky hodně bavil a zašpinil jsem si předposlední čisté tričko, takže po baseballu jsem se vydal prát, ale ještě než jsem začal tak jsem byl přerušen večerí a radou. Na večeri, byly naprosto úžasné ham-

burgery, ale byly tak velké, že je mnohé děti nepoznaly a ptaly se co to jako je?

Po radě jsem se konečně dostal k tomu praní a tím pádem jsem objevil další věc, která mně na táboře baví aniž bych to čekal. Vyprané čisté a voňavé oblečení jsme rozvěšeli na a v hangáru a pak jsme se zase šli zase zapojit do programu.

Bylo vytvořeno kasino a večer byl naplněn napětím, vzrušením a sázkama. Každý tým dostal určitý příděl zlata a měl za úkol získat co nejvíc zlata od druhého týmu, takže musel vymýšlet takové sázky, které stály za risk.

V průběhu večera byly vytvořeny inflační peníze, které se prodávaly za nižší cenu, než jaká byla jejich teoretická hodnota. S těmito bankovkami se šlo sázet, ale na konci dne se nepočítaly.

Další způsob jak získat zlato byly úkoly od vůdců a v některých případech je šlo dokonce najít rozsypané na zemi. Jakmile skončilo kasino a všichni gambleři šli spát.

Nachystali jsme další kolo osadníků a šlo se hrát.

V noci, když už skoro všichni spali, jsem se šel projít k vodě. Měsíc krásně ozařoval louku, která k vodě vedla a tak jsem se rozhodl proplížit, abych náhodou někoho nezbudil a abych zbytečně nemusel vysvětlovat hlídce, co jdu kam dělat. Už jsem byl skoro u vody, když se ozvala strašná rána, brzy následována druhou. Mněl jsem pocit, že jsem asi zašel moc daleko a tak jsem se radši vydal zpátky, pro změnu jsem vybral cestu lesem a po návratu do tábora jsem nelenil a zalehl do spacáku.

Po takhle příjemně stráveném dnu se usínalo moc dobře.

Pátek 11.7. 2014 - RUMUNSKO

(Kája) Pár hodin spánku někdy stačí a tak se probouzím do dne, který mám na starost a svolávám rozcvičku. Víc než pro děcka ji přišívám sobě, ať se trochu proberu.

Situování veškerého cvičení do Rumunských hor, kde se dneska nacházíme, mi připomnělo loňskou expedici a tak jsem si ještě příjemně vzpomínala.

Jako každá země našeho táborového putování má i Rumunsko svého maskota. Možná že to není to nejvýstižnější, co by se dalo vybrat, ale proč nečerpat z vlastní zkušenosti? Začala jsem se strojit do kožichu a libovala si v tom, že to dneska nevypadá na velký pařák.

Pro dokreslení efektu mi přišlo vhod, že nás navštívili přepadníci, kteří ještě chrupou v hangáru a od nichž si půjčuji maskovací barvu na obličej. Chvilka patlaní, vlasy do dvou drčků a medvěd je na světě. Vypadalo to docela obstojně, takže se odhodlávám vyjít z nory a pozoruju reakce táborníků. No jo, možná jsem mohla jít po čtyřech nebo aspoň trochu bručet, pak by mě netypovali na negra, ale tak třeba příště.

Musím si zapamatovat, že před svým táborovým dnem se musím vyspat! A teď další poprvé – vedu celý nástup! Cože? Já? Tak jo, to zvládnu. Zvládla jsem to. Počasí se tvářilo spíš pochmurně, ale dřevník přímo smutně.

V dopoledním plánu tedy bylo nachystat něco na topení. Já se prala s otupělostí a dávala dohromady vědomostní cestovatelskou soutěž. Byla jsem na sebe našťavaná. Ta příprava měla být lepší. Ale hlavu neztrácím a pro příště se snad poučím.

Krom práce okolo salaše patří k Rumunsku i turistika. Po odpoledním klidu tedy vychytáme ten nejlepší slejváček a vyrážíme na pochod za obživou.

Další skáčou do sedel svých cyklostrojů a pouští se na cestu stejným směrem. No jo, táborníci a samoška. To je příběh sám o sobě. Uzel vykoupil všechny lipové čočky a bonpari, Tkanička podstoupil složitý proces vybírání té pravé – čokolády, no a dohromady jsme nakoupili záso-

bu cukru tak pro dva tucty mravenišť na měsíc.

Trochu odpočinku po náročné cestě neuškodí, a k večeru se vrháme do soutěžní atmosféry. Riskuj! je odstartováno a obě skupinky se přehánějí v zlepšování svých odpovědí. Takže: kolikátý stát Ameriky je Rumunsko? No dobře, to nebylo tak zajímavé, ale vášnivá debata na otázku za 10 tisíc pro Slonovo družstvo, ta stála za to. Kuky? Slone? Kolik nás v tom Rumunsku teda bylo? – „Oni by Zdenka nevzali! Oni jsou zákešní, oni by ho nechali doma. No takže to je jasné! Zdenek jel! Oni by bez něho nejeli!“ – ano Slone, máš v tom jasno.

Den zakončil nástup a chvilka zamyšlení pro mě, jak moc se musím ještě snažit, aby ze mě něco bylo. Před večkou proběhlo klasické koupání v teplé vodě a hurá do spacáku. Ták moc jsem se těšila!

Sobota 12.7. 2014 - IRSKO

(Liška) Když jsem se probudila, ve stanu bylo příjemně, ale když jsem vyšla ze stanu, byla mokrá tráva, tím pádem jsem měla mokré nohy.

Musela jsem ale rychle zalézt zpátky do nory, protože byl budíček v sedm hodin. Po budíčku následovala rozcvička a vanaři. Ti co na vanaře nešli, si šli vyčistit zuby a opláchnout obličej. Pak následovala snídaně. Na snídani jsme měli česnekovou pomazánku. Byla moc dobrá!!!

Pak následovala kontrola stanů a ranní nástup. Potom jsme hráli různé hry, ale přestali jsme je hrát, protože byl návštěvní den a skoro všichni byli pryč se svými rodiči. I mi dokonce přijeli rodiče.

Honem jsem se stihla najíst a spolu s rodiči a sourozenci jsme jeli do Ostravy. Tam jsme šli do McDonaldu a Sportisima. Cestu zpátky jsem prospala.

Svačinu jsem kupodivu stihla. I když svačíme ve čtyři. Pak jsme znovu hráli hry a hurá na večeri.

Po večeri byl nástup a zase hry. A konečně večerka. Byl to moc hezký a příjemný den.

(Dazul) Už včera po návratu z plachtění, podpořen Robinem a Karlem, jsem si dohodl, kdo se mnou pojede na 30 km vzdálenou přehradu plachtit dnes. Horlivě se hlásil Hynek a Uzel.

Jako už starší člověk, vstávám trošičku dříve než ostatní osazenstvo tábora. Nejdříve si vychutnávám pohled z tee-pee na kouřící táborovou kuchyň a s povděkem kvituji, že staré zvyky se dodržují i po těch letech – poslední hlídka zatopila v táborových kamnech a vaří ranní čaj.

Vyhlížím, ze kterého stanu Hynek a Uzel konečně vylezou. Dávají si trochu na čas, ale už jsou tu. Nemusí na rozcvičku, slíbil jsem jim to, protože vyrazíme okamžitě – proč ztrácet čas, když je „vítr příznivý a stálý“ a den má pouhých 24 hodin.

Neztrácím čas a cestou v autě využívám tu půlhodinu k nezbytné teorii, kterou by měli i moji dva dnešní parťáci (9 a 10 let) zvládnout. Kýl – kormidlo – hlavní plachta – kosatka. Víc do nich asi stejně nedostanu a tak to v různých variantách a přibězích opakuji minimálně 2x. A taky si hraju na průvodce, když komentuji zajímavosti, kolem kterých projíždíme.

Třeba právě teď jedeme přes hráz vodní nádrže Kružberk, kde se točil televizní seriál Velké sedlo. Tahle přehrada je sice menší, ale okolí se mi líbí výrazně víc než na Slezské Hartě. Tady by se plachtilo! Jenže na téhle vodní nádrži se nemůže ani koupat, natož tak jezdit lodí :-)

Hynek plachtil už loni, ale pro Uzla to je premiéra. Jsem zvědavý, jak se jeho „hezounký kukuč“

osvědčí v situaci, kdy to neusmlouvá a jeho odzbrojující úsměv mu nebude nic platný. Myslím si, že na to má, ale 100% jistý si ještě nejsem – v takovéto situaci jej zažívám prvně. Doufám, že nás nepřepadne liják jako při včerejším plachtění. Bylo by fajn, aby z toho vlčáci neměli zbytečné trauma, ale jen supr zážitek na který do smrti nezapomenou. Slunečné počasí a příznivý vítr k tomu dávají předpoklad.

Míříme na ostrov. To už ale zkouší kormidlovat a ovládat hlavní plachtu Uzel. Jde mu to docela dobře, vzhledem k tomu, že je to doposud patrně nejmladší klučina, který to na LaVoru zkouší. Je s podivem, jaký talent mají tyhle suchozemské krysyčky na to se naučit ne úplně jednoduchou dovednost, ke které neměli možnost na naší dědině ani vzdáleně přičichnout. Kdybych nechal tyhle kluky plachtit týden v kuse, mohou pak s klidem „vyučovat“ jízdu dospěláky. Však se taky oba těší, že zítra vezmou své rodiče, kteří za

Pravý kapitán opustí potápějící se loď jako poslední. Pravý kamarád neopustí potápějícího se přítele nikdy.

nimi přijedou na návštěvu sem na přehradu a samostatně je na skautské plachetnici povoží. Ostrov je od našeho přístavu vzdálený vzdušnou čarou 2 kilometry, ale nelze k němu plout přímo, protože se musíme mírně obeplout mys na pravoboku a hlavně – plachtíme proti větru a musíme křížovat. Těsně před ostrovem přebírám řízení sám, protože jsem slíbil, že na ostrově přistaneme a prozkoumáme jej. Ne, že bych na ostrově nikdy nebyl, ale ještě jsem u něj nepřistával. A není to úplně snadné, protože je tenhle kousíček země ve tvaru vajíčka, dlouhý jen 25 a široký 10 metrů, bez jakékoliv plážičky vhodné k zakotvení. Ze všech stran je kamenitý břeh a hrozí, že bychom mohli loď rozmlátit.

Přistávací manévr se povedl, ovšem za cenu toho, že skáču asi dva metry od břehu do vody a brzdím plachetnici rukama, aby nenajela na kameny. Uzel vytahuje kormidlo, Hynek káču a společně stahujeme kosatku. Hlavní plachtu stahujeme jen zpola, protože jsme v závětří a

zdá se to zbytečné. Pak opatrně vyhahuju loď alespoň kousek na břeh, aby nám neuplavala. Ono se to nezdá, přehrada sice není moře, aby tu hrozil příliv a odliv, ale i malé vlnky, které mohou na jakýkoliv předmět působit dostatečně dlouho, dokáží nemilé věci.

Na ostrově stojí tři kamenné, více než metrové mohyly a tak si každý přidáváme svůj kámen a nepatrně je tak zvětšujeme. Hlavním lákadlem jsou ale maliny, kterých tu je, i díky odříznutí od pevniny, opravdu hodně. Co to povídám – bylo jich tu hodně, než připluly tyhle dvě kobylinky, které tu červenou krásu pořádně probraly.

Co to je? „Ogaři, odplová nám loď!“ křičím na Hynka a Uzla s hubama červenýma od sladkých malin.....

Celý článek, včetně odpolední dramatické příhody se ztrátou na vodní hladině v prudkém dešti si dočti na www.oldskauci.cz

V životě nikdy neztrácíme přátele, pouze se učíme poznat toho, který je pro nás důležitý.

Neděle 13.7. 2014 - KANADA

*(Robin) Byl budíček. Pak snídane. Hráli jsme hry. Byli jsme v hangáru. Byl hezký den. Hezký byl den u hry. Byl dobrý oběd.
Ráno to vypadalo jinak. Byl za den Kanada. Pracovali jsme, pomáhali jsme si.*

(Dazul) Raní cvrlikání ptactva podmalovává obraz na kouřící táborovou kuchyni zářmovaný kulatým vchodem do týpka. Pohled z týpí je stejně hezčí než pohled z obyčejného stanu. Za ty desítky let jsem se jej pořád ještě dostatečně nenabažil.

Ještě není budiček a tak se snažím co nejtišeji z tábora ŠESTKY zmizet. Sotva vkročím na táborové náměstíčko, praští mne do očí cosi zvláštního. No jasně! Klíště a Miris se vrátili o takových 15 roků zpátky a zosnovali přes noc několik vylomenin a ptákovin. Nejmarkantnější je ten stan, který přestěhovali „vchod na vchod“ natěsno ke stanu Ferdy a Zdendáša. Až ti dva vstanou, nebudou se stačit divit. Ze stanu vstoupí rovnou do druhého stanu :-)

Všímám si zabarikádovaného vchodu u dalšího stanu, ešusu v zapínání stanové plachty, podložené strany podsady tak, že dotyční spí hlavou dolů,

Ale teď kmitám k autu, tohle si nechám povyprávět až se odpoledne vrátím do tábora pro Toma, kterému jsem slíbil, že jej přiberu cestou domů.

Dnes pojedu k přehradě sám – pokud budou chtít táborníci plachtit, nechají se přivést rodiči, kteří k nim dnes přijedou na návštěvu. I tak mám dohodnuto, že si na LaVoru zaježdí Renata a měli by ze Zlína dojet Dan s Andreou, kteří na plachetnici ještě nepulí.

(celý článek i s popisem sobotního dramatu si přečti na www.oldskauti.cz)

Návštěva tábora 11.-13.7.2014

(Klíště) Na tábor jsem měla jet i s Káťou na týden. Bohužel ale Káťa onemocněla a plány se změnily. Naštěstí mám skvělého muže, který si vzal v pátek volno a já mohla vyrazit na návštěvní den. Obvolávám lidi z Kačic, jestli někdo jede a Miris hlásí, že mě bude čekat v Hranicích. Paráda. Tak jen 3 hodiny cesty vlakem.

Nakonec jedu 3 hodiny jen do Brna, blesk uhodil do čehosi co dráhy potřebuji k pohybu vlaku a stojíme. Děs.

Mám volno, беру to s humorem a Mirisovi volám, že nestíhám. Konečně se setkáváme v Hranicích, uděláme nákup a hurá na tábor. Přijíždíme na tábořiště až večer.

Ubytuji se v tee-pee a bohužel bez sauny povídáme v kuchyni. Je krásný večer, měsíc i hvězdy svítí tak jasně, až mě mrazí a pociťuju přívalem radosti, že můžu něco takového prožívat.

Povídáme dlouho do rána, ale i tak si nenechám ujít budíček a rozsvíčku. Pod záminkou kamery naženu dvě holky na vanaře. Luky s Pájou se přidávají. Žeprej když to bude v televizi :-)

Den probíhá uvolněnou morálkou, rodiče si vyzvedávají děti, prochází se po táboře, hraje se na kytaru, povídá, pojídají buchty, kterých bylo jako každý rok hodně. K večeru sedáme do auta a jedeme na výlet. Po návratu se rozdělává oheň na saunu, jupíí.

Do sauny jdu jen já a Kája. Bylo to super, skoro po dvou letech v sauně. Na tu jedinečnou atmosféru a příjemné nahřívání u ohně se nezapomíná.... Doufám, že u toho ohně budu jednou stát i s Kačkou.

Poslední noc se musíme s táborem nějak rozloučit a tak vyvádíme pár lumpáren, které doufáme, ostatní ocenili :-)

Ráno mě budí hlídka, ať jdu, že už budou budit. Chtěla jsem si překvapení táborníku z toho co se jim to přes noc stalo, natočit.

Snídáme, balíme, posedáváme, obědváme a jedeme. Mira mě vysazuje v Hranicích, kde stíháme ještě káfé, protože vlak sme nestihli :-)

Cestou domů si pouštím záběry z tábora a moc ráda bych příští rok jela na dýl. Vysedám z vlaku a vítá mě rozesmátá tvář Kačky

Chtěla bych ještě poděkovat všem těm, co pro mě a Kačku stavili speciální stan. Jste zlatí.

Pondělí 14.7. 2014 - ANGLIE

(Fialka) Zvoní budík cca 6:36, ale dneska nejedu hned do obchodu, ale chystám se dělat mrtvolu, kterou bude zkoumat Sherlock Holmes (Zdenek), abychom dali děckám náповědu, ve které zemi jsme. No přece v Anglii.

Zapískaný budíček a Holmes zkoumá. Po chvíli naprosté ignorace, Zdenek přidává na intenzitě hlasu svého přednesu zkoumaných informací, s nadějí, že si toho konečně někdo všimne, no tak nějak se zadařilo. Po ránu nemůžeme chtít nějaký myšlenkový zázrak, takže se spokojíme s nejbližší odpovědí.

A teď teprve na nákup. Jelikož jsem pak byla většinu času v kuchyni, tak ani nevím, co bylo konkrétně za program.

Odpoledne bylo koupání a při něm další Holmesův případ. Následovala hra na koloniální Anglii.

Pak už následovala příprava na odchod družin mimo tábor. Přespání družin mimo tábor nebylo v programu na táboře už hrozně dlouho,

a tak všichni byli pro, aby sa to letos udělalo, ale první týden to bohužel nevyšlo, tak jsme to nechali na druhý.

Tedy po nástupu Žaby a Šneci vyrazili ven z tábora a já, Budul, Zdenek a Lukáš jsme zůstali se čtyřma vlčatama v táboře.

Vlčata si nachytala spaní v týpku a Lukáš pro ně jako večerní program vymyslel rozdělávání ohňa. Tak s ním většina vyrazila na březovou kůru, aby si rozdělali oheň bez papíru. Při prvních pokusech o třísky přišly i první válečná zranění, naštěstí žádné velké. Snad už konečně v ten moment našim vlčatom došlo, že když budou dělat opravdu to, co jim řeknem, tak to dopadne líp. Některým se nakonec ten oheň i podařil a mohli jsme si jít vyčistit a spát. Lukáš jim ještě řekl příběh a spali jako dudci.

Mňa s Budulem pak čekala první hlídka, prostě si nenechali vysvětlit, že první je opravdu nejlepší, tak holt měli, co chtěli. Na hlídce s náma kecal Lukáš, probrali jsme různé záležitosti ohledně populace spojené s našimi názory.

A tak v půlce jsme viděli první blesky, sice daleko, ale co mě tak mohlo napadnout. Doufám, že nebude buřina, když jsou venku staroši. A tak s trochou počasových obav jsem šla konečně spát.

Přespání mimo tábor

(Liška) V pondělí to všechno bylo stejné jako normální den (až na stravu). Oblékla jsem se, najedla se, kontrola stanů, nástup – normálka. Takhle to šlo až do večera.

Večer na etapovce nás zavolala Fialka. Ta nám oznámila, že půjdeme na výlet a že se vrátíme až další den, Já, Kája, Slon, Rex, Ferda a Karel jsme si začali balit všechny potřebné věci (dokonce i nepotřebné).

Na nástupu jsme všichni odešli. Rex, Karel a Ferda šli ale na druhou stranu než jsme šly my (Kája, Slon, já).

Přešli jsme louku, les až jsme dorazili na cestu. Trošku jsme se prošly, až jsme dorazily do nějaké vesnice.

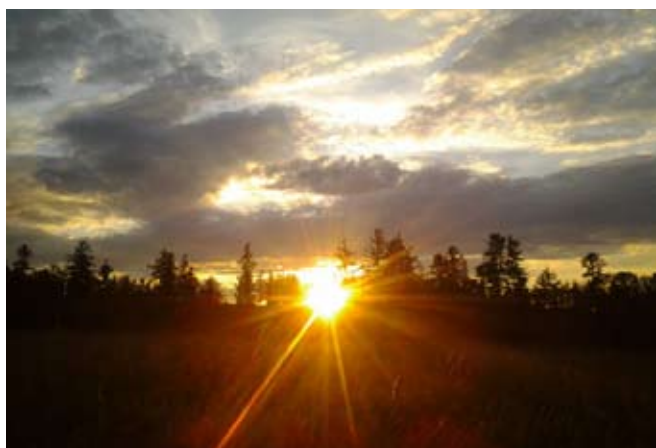
Ale Káji už se tam nelíbilo, tak jsme šly zase zpátky. A zase na tu louku.

Uprostřed louky jsme všechno vybalily a najedly se moc neobvyklé večere (čokoláda, brambůrky a kofola).

Po „večeři“ jsme šly na kutě. Ráno jsme se vzbudily asi tak 7:40. Kája honem nachystala snídani (rohlíky s máslem a sýrem) a já a Slon jsme se pomalu balily. Kája se taky pochopitelně musela sbalit, ale moc času jako my na to neměla.

Po sbalení jsme vyrazily zpátky. Cesta byla obtížná a těžko se šlo zpátky do tábora, ale za to to bylo rychlejší, než kdybychom šly na okolo. Když jsme dorazily dolů k potoku, byly jsme rády, že to nejhorší máme za sebou.

(Rex) Včera večer mi bylo oznámeno, že jako skupinka šneci spíme mimo tábor.

Takže na večerním nástupu jsme odešli, nebo spíš odjeli na kolách a jeli jsme vojenským prostorem až na naše bývalé tábořiště na Barnov. Tam jsme zjistili, že je tam skautský tábor, nevím z kama.

Šli jsme se podívat k vodě, kde měli ohřívanou sprchu. Nakonec jsme si lehli vedle týpka, ustlali si a kecali o tom, jaké bude počasí, a nebo o dalších věcech...

Ráno jsme se probudili se zarosenýma spacáky... Sbalili jsme se, nasedli na kola a jeli nazpátek.

Dojeli jsme k rozcestí u tábora a čekali na 9:00 a došli jsme k tábořišti a byli tam.

(Slon) Mám udělat článek ze dne (noci) kdy se naše družinka vydala na společnou noc. Půjdu pěkně od začátku.

Bylo po hře a mě a Lišku si Fialka zavolala, že si potřebuje pokecat. Po nějakém tom vysvětlování jsme se dokopali k závěru, že naše družinka (takže jenom my dvě) a Kája půjdeme někde pryč z tábora a strávíme noc spolu.

Takže jsme se šli sbalit a když byl nástup, tak jsme odešli. Moc jsme nevěděli kam jdeme. Chtěly jsme jenom najít nějaké pěkné místočko, kde přespíme.

Když jsme tak šly, tak jsme se zastavovaly, abychom fotily, protože tak krásné nebe se málokdy ukáže. A tak jsme znovu šly.

Jak už jsem řekla, nevěděly jsme kam jdeme a tak jsme se objevily v jakésik vesnici. Rozhodly jsme se, že dál nepůjdeme a otočily jsme to.

Kája si vzpomněla, že se jí líbilo jedno místočko jenom kousek zpátky. Tak jsme se tam vrátily.

Začaly jsme se usádlivat. Až jsme se usádlily, tak Kája vytáhla kofolu a brambůrky a já mega čokoládku! Začaly jsme se cpát a kecat o kravinách.

V tom kecání nás Liška upozornila na něco, co vypadalo jako Slunkoměsíc. Vyšly jsme z našeho místočka, abychom líp viděly co to vlastně je. Do teď si nepamatuju, co to bylo, ale vím, že jsme se na něčem shodly.

Po čučení na tento jev jsme se rozhodly se jít zase zasádlit do našeho místočka. Už jsme byly trochu

*Pro svět můžete být pouze jedním člověkem,
ale pro jednoho člověka můžete být klidně i celým světem.*

utahané a tak jsme zalezly do spacáků a začaly pozorovat nebe, protože bylo krásné.

Nějak jsem už nevnímala, o čem se to vlastně baví a tak jsem usnula.

Ráno jsem se probudila vytlačená ze své karimatky. Liška měla krušnou noc.

Mohlo byt tak okolo šesté. Všichni spali, tak jsem si šla ještě lehnout na tu mokrou travu. Pokoušela jsem se Lišku nějak nenápadně vyždůchnout z mojí karimatky, ale ono to prostě nešlo, tak jsem se musela spokojit s tou trávou.

Usnula jsem.

Kája nás probudila s tím, že jsme zaspaly a musíme si pohnout. Tak jsme se rychle sbalily a vyrazily na cestu. Prostě jsme šly směr tábor.

Vyšly jsme u tůňky a převlékly se do plavek a udělaly jsme si palmičky. Zjistily jsme, že šneci tam už jsou. Proč? Protože měl Ferda hlad. To jsem ale odbočila.

Když měli nástup tak nás zavolali. A to už je nejspíš konec.

Úterý 15.7. 2014 - JAPONSKO

(Luky) Paprsky ranního slunce prořaly oblohu a dopadly do vše zahalující mlhy, která objímala údolí našeho tábora, stejně jako mlha zahaluje vzpomínky na toto ráno. A stejně jako slunce roztrhá mlhu a poskytne nádherný pohled, tak i já si vzpomínám na to, co se dělo.

Ráno proběhlo v pořádku a budiček radostně odstartoval další den. Po rozcvičení jsme se vrhli na snídani a takto posílnění jsme překonali čas naplněný prohlídkou stanů a nástupem.

Od rána se tábořem potuloval muž v bílém kimonu a tak netrvalo dlouho a Japonsko bylo odhaleno. A co může být pro Japonsko typičtější než bojové umění?

A tak dopoledne pokračovalo výukou základních technik Jiu Jitsu. Flegy ve svém ze začátku zářivě bílém kimonu ukazoval a učil pády a základní vyprošťovací techniky.

Po takto náročném dopoledni přišel vhod vydatný oběd, smažené nudle se sójou a dokonce byla možnost si je vyzkoušet jíst hůlkami. No dobře nebyla to možnost, byl to úkol, část etapové hry, kdy Flegy hodnotil to, který z týmů má míň úspěšného zástupce, ale my ostatní jsme si to taky mohli vyzkoušet.

Po obědě následoval polední klid ze začátku naplněné projevy radosti a vzteku, jak tu někdo vyhrál a jiný zase prohrál umývání ešusu. Po poledním klidu nastal v táboře až nezvyklý ruch, všichni se připravovali na výlet! Jelo se na koupaliště do Vítkova.

Ale co my dva (Já a Ferda), co jsme kolo neměli a Slon, kterému kolo odmítlo prokazovat poslušnost a provedlo vzpouru spadlých řetázků? My jsme v klidu počkali, až všichni opustí tábor a počkali, až pojede Fialka pro vodu a při tom nás hodí do Vítkova. Po cestě jsme dostihli naši cyklovýpravu u stánku se zmrzlinou, kde jsme se taky zastavili. Po krátké cestě jsme byli vypuštěni kousek od koupaliště a sotva jsme k němu došli, tak dojel zbytek tábora. Kája šla usmlouvat cenu, a jelikož se vrátila, tak by to šlo počítat jako úspěch.

Na koupališti jsme se převlékli do plavek a hurá do vody, která byla studenější než v naší přehradě.

Po chvíli jsme se vrátili k věcem, které ochotně hlídal Ferda, a odpočívali jsme, nakonec se snad všichni kromě mě vydali do bufetu, kde se stalo něco, čemu

se všichni celý den a v podstatě celý tábor smáli, ale vysvětlili mi to až další den takže to sem nepatří.

Po bližší neurčitelné době se děti začaly doprošovat návratu do vody. Nikomu se nechtělo tak jsem se přemluvil a šel s nimi. Někteří opustili vodu po pár vteřinách, ale zbytek vydržel docela dlouho a nakonec se přidali i někteří, kteří původně nechtěli.

Tou dobou už ale začalo ubývat na koupališti lidí a my tak poznali, že se blíží zavírací čas, tak jsme se sbalili a vyrazili směr tábořiště.

Na tábořišti jsem byl první a tak jsem využil času a pospíchal na latrinu, ale to co tam na mně čekalo, překročilo veškerá očekávání. Po kontrole zásob toaletního papíru se latryna rozvibrovala a já ucítil poryvy větru, jak se hovado-moucha gigantických rozměrů pokoušela dostat ven skrz plachtu. Původní myšlenky šly stranou a já se opatrným ústupem dostal zpět do tábora, kde z mého vyděšeného výrazu poznali, co jsem viděl. Po chvíli dorazili i ostatní tak jsme jim pomohli snést kola a informovali je o novém strážci latrýny. Netrvalo dlouho a na latrynu se vydala Kája s foťákem, že se TO pokusí vyfotit.

Celý tábor napětím ani nedýchal, a když se objevila na cestě k nám s úsměvem na tváři a voláním, že TO zabila, tak celý tábor propukl v jásot.

Den jsme ukončili večerním nástupem a spánkem. Všem se spalo dobře, protože věděli, že latryna je zase oázou bezpečí a klidu.

Středa 16.7. 2014 - ŠVÝCARSKO

Rádcovský den – tento den měli ve své režii rádcové družinek bez vůdcovské výpomoci

(Ferda) Začalo to, tak že jsme se Slonem v úterý večer zašli do týpka a pokusili se vymyslet program. Kupodivu to letos šlo docela rychle a tak asi za 2-3 hodky to bylo na světě.

Další den to bylo tu. Měl jsem poslední hlídku a tak jsem musel nejprve zařídit roztopení a hodit čaj na golema.

Budiček jsme si nachystali trošku speciální. Každého jsme vzbudili zvlášť a zavázali jim oči. Rozdělili je v tichosti do dvou skupinek. Jednu vedl Slon a druhou já. Vedli jsme je po imaginární trase až k umývárce s kartáčkama v rukách. Tam jsme jim vysvětlili o co gou. Byli jsme převlečení za Thora a Sif a jejich úkolem bylo pro nás nachystat jednoho jezdce a 2 koně z jejich skupinky, aby se zúčastnili závodu.

Za chvíli byla na řadě snídaně, kterou nachystala Kája s Lukym.

Při kontrole stanů jsme se hodně rozhodovali komu dát prase. Letos bylo až převelice na výběr. Nejpečněji stan nebyl pro dnešek žádný.

Ponástupusikaždáskupinkazačala přichystávat své jezdce a koně. Před obědem se konal závod.

První Rexova skupinka se nachystala na start. Jako jezdec byl Jiřík a koně Rex + Robin. Trať vedla kolem badmintonové sítě až přes saunu a k náměstíčku. Jelikož a protože se naše první skupinka rozstřelila přes hrbol za kuchyní a jezdec vyletěl při ostrém manévru u sítě, dostali náhradní start hned po Liščině skupince.

Liščina skupinka byla v pořadí takovém, že jako jezdec byl Tadeáš a koně Karel + Uzel. Měli hodně dobrý čas.

Po jejich jízdě se hned připravila Rexova skupinka. Tato jízda už byla naštěstí bez nehod, a proto jejich jízda byla lepší. Vyhráli o pouhých 10 sekund.

Po závodě byla hned příprava na oběd a v zápětí oběd, za kterým následoval všemi očekávaný polední klid.

Po poledním klidu se zase obě skupinky mohly pokusit vyhrát a potěšit Thora se Sif a to tak, že si měly udělat vor ze dřeva. Ten, který poplave líp a bude v cíli dřív, vyhrává.

Mezi tím jsme s Lukym a Slonem vymysleli výherní kámen, na který jsme nakreslili pár vět pro zasmání.

Jako celodenní výhra byl balík bonbónů. Závod byl už na řadě, tak jsme se všichni přemístili k tůňce, nad kterou byl start a cíl u hráze. Teď šlo hodně vidět, že Liščina skupinka je o víc než krok napřed a taky tak vyhrála.

Rozhodujícím pro celodenní souboj bylo to, že jsme byli ve Švýcarsku a tak bylo úkolem udělat švýcarské sluneční hodiny. Rexově skupince se to podařilo líp a tak před nástupem jim byla udělena výhra.

Na večerním nástupu jsme všichni zavolali své vůdce, kteří nám tak strašně moc chyběli.

Po nástupu jsem se pak rozhodl udělat malé review s vedoucíma skupinek, Kájou a Lukym při kterém jsme zhodnotili celý den a pokusil jsem se zjistit, co do příště změnit.

Čtvrtek 17.7. 2014 - BRAZÍLIE

(Slon) Začnu ránem. Ráno nás probudily naše krásné tanečnice. Rozcvička byla taky v tom podobném stylu. Tančili jsme (WooHoo).

A jelikož v Brazílii bývají ty festivaly, tak jsme si museli vyrobit bio kostým a předvést ho před porotou a zapůsobit na ně.

Výroba trvala celé dopoledne. Až měli všichni hotovo, tak byla přehlídka.

Po přehlídce byla možná příprava na oběd. Moc si toho z tohoto dne nepamatuji.

Malovali jsme henou! Takové táborové "tetování". Kreslení henou zabralo strašně moc času. Ke konci dne jsme si šli namíchávat koktejly. Bylo to dobré, a to i když to byla opravdu zvláštní kombinace.

Po namíchávání byla žranice! Pro ty, co byli na táboře poprvé, to bylo nové, ale pro ty kdo tam je už po několikáté jako já, je to jen velmi dobrá příležitost jak se napapat!

Po skončení žranice se chystala sauna. Po sauně mě Kája obarvila na rezavo. Natáhla mi přes vlasy igelitový sáček a mohla jsem do hajan.

Pátek 18.7. 2014 - ŘECKO

(Fialka) Řecko. Země bohů, bílých hábitů, fiových listů, divadla a podobně.

Během dne sme museli nějak potěšit různé bohy sídlící na Olympu.

Ráno sme začali vším tím běžným, tedy budiček, rozcvička, zuby, snídaně, kontrola stanů a nástup. Po nástupu šly děcka na procházku, já sem bohužel kvůli mým churavým kotníkům nemohla a tak jsem jim aspoň s Ferdou a Budulem chystala oběd a další program. Pozn. na okraj, čtěte si návod na zlatých barvách, schnou déle než byste čekali :-)

Po návratu byl oběd a odpolední klid. Po poledním klidu nastal čas potěšit bohy.

Nejprve měly děcka ve skupinkách potěšit Poseidona, že přenášely jeho trojzubec a vyhly se příšeře. No, Poseidon asi moc nadšený nebyl, neb oba propůjčené trojzubce ztratili v hlubinách.

Poté to zkoušeli u Palas Athény v Athénské knihovně, kdy si měli zapamatovat texty knih před nájezdem vojsk, ale knihovna začala hořet, tak museli knihy zachránit.

Pak se ještě snažili potěšit jiné bohy, ale to už

sem u toho nebyla. Po večeri sme začali už pomalu bořit tábor.

Bořil se hangár, týpko, pavučina, apod. Večer sme si ještě s Budulem, Zdendou a Ferdou zahráli badminton.

Pravé přátelství je rostlinka, která roste pomalu, musí podstoupit a vydržet mnohé rány a nepřízné osudu, než si zaslouží své jméno.

Rodriguezův hrob - 18.7.2014

(Dazul) Tábor ŠESTKY sice pořád pokračuje, ale chýlí se ke svému konci. Oddílová elita, bez rozdílu na věk, na něm stráví (včetně zahajovacího puťáku po slovenských horách a dolinách) rovných 24 dnů. To je v dnešní době statisticky (nejen v Junáku) vysoký nadprůměr. Přiznám se – neskutečně mne to těší a snažím se jakkoliv pomoci, aby byl tento nadprůměr udržen i v dalších letech.

Pro mne je ŠESTKA jakýmsi ostrůvkem pozitivní deviace, který je potřeba všemožně podporovat a hýčkat. I na malé valašské dědině lze „hrát první ligu českého skautingu“ – dokazovali jsme to před patnácti lety a ti, kteří převzali „žezlo“ po nás, to dokazují i dnes. Díky tomu, co jsem mohl vnímat jako nezúčastněný pozorovatel na letošním táboře, nepochybuji, že i za dalších 17 let budou dnešní Rexové, Ferdové, Slonové, Kájové, Zdendášové, Robinové, Karlové, Tkaničkové, Liškové, držet zaslouženě dobré jméno ŠESTKY v povědomí Kateřinic, okolních dědin i republiky. A protože je statisticky pravděpodobné, že se toho můžu dožít, svoje slova velmi dobře vážím :-)

Stejně tak, v rámci udržení objektivitě orální historie potvrzuji, že nikdo ze stávajících účastníků tábora neprojevil pražádný zájem se účastnit technicky dobře zabezpečeného průzkumu Rodriguezova hrobu – nepřístupné a z části zatopené břidlicové štol, která se nachází na území Vojenského výcvikového prostoru Libavá, jen 150 metrů od ini-tipi. Dlužno dodat, že drtivá většina účastníků tábora o jeho existenci nic neví, protože mezi indiánskou potní chýší a Rodriguezovým hrobem teče Budišovka, která v těchto místech tvoří hranici VVP Libavá. A tam ŠESTKA své aktivity (vědoma si vítězství myslivecké loby nad vedením VVP – díky němuž před lety přišla o „své tábořiště“ ve VVP) preventivně nesměruje.

Loňský první a sólový pokus o průzkum štol skončil v části, kde začíná „zatopeno“ (foto). Letos se nenechal dlouho přemlouvat Murzílek a tak to zkusíme ve dvou – ještě lépe vybaveni. Vezeme s sebou mimo klasických speleo cajků i gumový nafukovací člun (pálavu) a pádla. Podíváme se tam, kde lze i v naší malé zemičce pořád (znovu) co objevovat. I zde jsou pro nás pořád HIC SUN LEONES

– bílá místa. Před více než sto lety se zde těžila jílová pokrývačská břidlice, ale dnes je toto místo z větší části zatopeno a nikdo z tehdejších dělníků, kteří štolu rubali, už nežije. Třeba se nám ale časem podaří dostat k nějakým starým plánům či důlním mapám – je pravděpodobné, že se zachovaly.

Murzílek slíbil Káji do ŠESTÁKU článek, takže je zbytečné, abych zabíral místo popisem toho, co on zpracuje nepochybně lépe.

(Murzílek) Konečně malá chvilka abych se v tom všem shonu a spěchu aspoň na chvíli zastavil a napsal pár řádků, které jsem, ač nerad, slíbil. Nerad, ne že bych nechtěl psát, ale mám obavu abych to časově stihnul, když už jsem slíbil.

Ve čtvrtek se telefonicky ubezpečuji jestli akce platí a balím si věci. Pohled mě sjel i na neoprén a věci z potápění co se mě ještě suší z poslední akce, ale pak jsem to nějak vše zahodil s myšlenkou „však tam budeme sedět na pálavě“ nechal být.

V pátek vyrážíme od Dazula směr Čermná ve Slezku a po cestě rozebíráme události, které se od našeho posledního setkání staly. Je toho hodně. Za čas sjíždíme k tábořišti, kde si vyzvedáváme lano.

U štol se domlouváme kdo poleze první a kdo spustí věci. Těším se moc. Ani nevím proč jsem si vzpomněl na film Cesta do pravěku. Jako malý jsem si vždy přál takhle něco objevit. Myslím, že je to v každém klukovi – cesty za poznáním, dobrodružství a objevy. Aspoň já to takhle vnímám a vnímám stále. Vždy, když se něco takového naskytne, jdu do toho.

Kontroluji si věci co bereme s sebou a hlavně světlo. Vzpomínka z minulého roku, kdy jsem ve Slovin-

sku v hloubce asi -86 metrů visel a čelovka se mě rozletěla, kolem mě tma a ticho.....a moje klení. Naštěstí pro mě jsem měl dobrého, zkušeného kamaráda a ten, když zjistil co se stalo a já se odepnul a visel ve tmě ani nevím jak dlouho jako netopýr, lezl s náhradním světlem pro mě. Dnes mám pro jistotu i 2 náhradní chemická světla, kdyby něco. Poslední sms o pozici Hance co kdyby – a spouštím se dolů.

Vítá mě krásné chladno a tajemná štola s „potokem“ uprostřed. Vypadá to velmi dobře. Počítám, že bychom tu mohli být i 10 hodin. Což v jeskyních, které jsme prolézali, byl normální čas. Několikrát se stalo, že jsme vlezli kolem 9 ráno a vrátili se z díry ve 2 ráno. Jo, to člověk vůbec nevnímá čas.

Dole se odepínáme ze sedáku a foukáme pálavu. Dazul pořád točí, aniž by aspoň trochu máknul :-)) :-)). Jdeme ke stoce. Pomalu. Vše klouže a je ostré. Dáváme loď na vodu a pomalinku se sunem po hladině. Slyšíme jenom naše pádla a kapající vodu se stropů. Voda je studená a čistá tak, že krásně vidíme až na dno.

Plujeme asi 50 metrů a chodba se rozdvouje a odbočuje vlevo. My plujeme dál rovně. Cestou zpět se boční chodbu zkusíme prozkoumat.

Škoda, že jsem nevzal věci na potápění. Tady bych se krásně vyřádl. Štola je najednou hlubší, s vodním světlem to by bylo krásně nasvětlené – a sál by se nám ukázal v celé své kráse. Dívám se po zdech a šahám si na kousky, které někdo kdysi dávno opravoval aby se mohl dostat dál.

Konec jak to.....? Malá prohlubeň jasně ukazuje, že pod námi musí být minimálně 2 metry hloubky. Lehám si na loď a prosvětluji skulinu na druhou stranu. Vypadá to, že se chodba po metru rozšiřuje a vede někam dál. Jaká škoda, že se tam nemůžeme s lodí dostat. To už opravdu stojí za to.

Otočit loď nejde, protože chodba je úzká. A tak si jen přisedneme – a je ze mne najednou zadák. Zkusíme tu druhou chodbu. Jen bacha aby se něco neurvalo a nespadlo na nás. Nebo se nepropadlo někde dno a neudělalo spodní vír, protože ten by nás mohl stáhnout kdoví kam.

Soukáme se pomalu pod nízkým stropem dál. Dazul si už musel lehnout, abychom se vešli do ot-

voru. A zase natáčí! Já si lehám břichem na loď a pádluji rukama jak kačena. Dál to opravdu nejde. A navíc jsme se tady nějak sekli. Ani tam, ani zpět. Škrábání po válcích pálavu nám jasně dává najevo, že jsme to zřejmě trochu podcenili. Ale stejně bychom se neradi koupali v ledové vodě.

Škoda příště..... Menší loď, věci na potápění, světlo pod vodu – prostě ještě lepší výbavu než máme dnes, abychom se dostali dál.

Přirážíme ke břehu a už víme, že tohle musíme stihnout ještě tento rok do podzimu, než to deště zaplaví a další průzkum nebude vůbec reálný.

Nahoru jdu první a vytahuji věci na kraj štoly. Plním co jsem slíbil a posílám sms, že jsem v pořádku. Potom leze Dazul.

Škoda, že jsme „to nedali“. Ale pocit, že jsme to aspoň zkusili, nám ulehčuje nezdar „druhé výpravy do Rodriguezova hrobu“ – dle Dazula.

Pomalu, každý se svými myšlenkami, jdeme do tábora. Tam potěš ŠESTKY nedočkavě skáče kolem nás, ptají se a chtějí nafoukat zašpiněnou pálavu, kterou chceme umýt a usušit. Robin perlí, když mně a Dazulovi odhaduje věk slovy „už vám je aspoň dvacet“. Což potěší – zvláště starší ročníky :-D.

Večer se koupeme v hrázi, kterou děcka úplně perfektně postavily. Místy je tu vody i nad pás. Kluci na pálavě se střídají a plaví se sem a tam. Jde jim to pěkně. Škoda, že ji neměli na táboře celou dobu, mohli se toho naučit víc.

Lože si dělám pod hvězdami. Na zem karimatku, spacák a pončo kdyby začalo pršet. Dívám se jak si Dazul staví přístřešek a vzpomenu si jak něco podobného dělal za deště ve Vavrišovu a já s Jirkou se dívali v suchu z auta, kde jsme si už ustlali. Vůbec se nezměnil, a to je dobře. Je to prostě Dazul. Kolikrát jsme takhle už ulehali? Mnohokrát a doufám, že ještě vícrát uleháme. Usínám a jsem šťastný.

Čtvrthodinový videofilm z pátečního nedokončeného průzkumu Rodriguezova hrobu i sobotního bourání tábora si můžeš prohlédnout na YOUTUBE (Rodriguezův hrob) a nebo z www.oldskauti.cz (kronika), kde je navíc i třicítka fotografií.

Sobota 19.7. 2014 - AUSTRÁLIE

(Dazul) Po včerejší oldskautské akci "Rodriquezův hrob" jsme s Murzíkem přespali na táboře ŠESTKY s tím, že přiložíme naše ruce ke společnému dílu a pomůžeme s bouráním tábora.

Samotné bourání není až tak náročné, protože jde vždy líp než stavění, ale vynášení podsad, krokví, litinových plátů z golema, beden s kuchyňským vybavením, hangár, prostě úplně všeho co se na letošním táboře používalo - to je pořádná makačka! Každý účastník tábora ví o čem tady píšu, neboť z tábora na cestu se musí vystoupat asi deset výškových metrů po docela prudkých, námi vyrobených schodech. Ono se to leze nahoru pomalu i když jde člověk sám a bez zátěže, ale představte si, že je potřeba nahoru vynést stanovou podsadu. Silnější jedinci (od roverů výše) zvládnout vynést dřevěnou stěnu stanu o velikosti 1

x 2 metry i sami. Ale slabší kousky (všichni ostatní) musí nést podsadu ve dvou. Schody jsou úzké a s podsadou se na ně pomalu nevlezete. Navíc musíte korigovat svůj krok s krokem svého spolunosiče. Divím se, že se při vynášení podsad nestal žádný úraz. Asi to bude tím, že všichni byli řádně zoceleni tábořem a ví, jak mají za práci správně uchopit.

Byl jsem velmi mile a příjemně překvapený, jak práce ubíhala a jak všichni úžasně makali. I ti nejmenší!

Ve 14:00 bylo nad tábořem naloženo a už v 17:00 složeno v našem DBCB.

Pane, nemám sice plnou peněženku, ale žaludek ano. Nemám spoustu přátel, ale pár dobrých jo. Možná nemám všechno, co bych chtěl, ale mám všechno, co potřebuji. Můj život není sice dokonalý, ale skvělý je! Děkuji ti!

Neděle 20.7. 2014 - ČESKO

(Flegy) Ráno vstanu a zase čumím na celtu. Ale tahle celta byla jiná než ta obvyklá. Byla sice bílá, ale byla mnohem výš a pod jiným úhlem, větší a měla napříč kulaté trámký, kolem kterých bylo znát, že je celta zakouřená od ohně. Byla to kuchyňská celta, pod kterou jsem si večer lehl.

Sednu si a vidím, že ostatní jsou už vzhůru a snaží se si pobalit svoje věci. Rozhodnu se inu, že bych si taky mohl pobalit věci a připravit se na pomalu ale jistě blížící se snídani.

A z ničeho nic to nádherné zvolání onoho slůvka, na které jsem čekal. "SNÍDANĚ" Dobalil jsem si poslední věc a šel se najíst, po jídle následoval rutinní nástup, kde bylo sděleno, jak dnešní odjezd z tábora proběhne.

Všichni se těšili na své sourozence, postele, rodiče, kamarády a ledničky. Neuběhlo moc času a už byli všichni nachystaní k odjezdu, vzali si proto batohy a vyrazili vstříc nástupišti, aby mohli nasednout do vlaku, který je odveze domů.

Já jsem zůstal ještě v táboře a poklidil jsem poslední zbytek věcí a počkal na Fialku, se kterou jsme jeli domů.

Program na září 2014

- 1.9. - Velký úklid č.3 v DBCB
- 5.9. - Zahajovačka - 16:15 v DBCB, kroj s sebou
- 12.9. - Oddílovka
- 13.9. - Vypalovačka s Ekoshow
- 19.9. - Oddílovka
- 26.9. - Oddílovka
- 27.–28.9. - BLFKA (akce pro RS a vedení)

Na vzniku tohoto **ŠESTÁKU číslo 120** se podíleli: Fialka, Kája, Klíště, Kuky, Karel, Šáša, Uzel, Liška, Myš, Slon, Jaxa, Rex, Ferda, Luky, Flegy, Hynek, Robin, Murzílek, Irča a Dazul

Toto číslo ŠESTÁKA je určeno pro :

Archiv všech oddílových časopisů můžeš najít na www.sestka.eu (sekce ČASOPISY).